Per visas ilgesnes tuometes šventes ir dažną savaitgalį ramuviškiai išsirengdavo į pažintines keliones po Lietuvą.

Sekmadieniais buvo vykstama į lengvus vienos dienos pasivaikščiojimus po Vilniaus ar gretimų rajonų vietoves. Daugybei tokių žygelių vadovavo Venantas, pateikdavęs daug istorinių žinių apie lankomas vietas, tačiau ir kiti žygių vadai turėjo visokių sumanymų ir išsivesdavo ramuviškius savais takais.

Ypatingai daug įspūdžių likdavo iš daugiadienių žygių, kurių metu per tris ar keturias dienas buvo galima nemažai nueiti, daug pamatyti ir smagiai pabendrauti, padainuoti vakarais, o ir atsigulus kurį laiką užmigti dar neleisdavo linksmi pasakojimai.

Atskirai reikia paminėti ilguosius vasaros žygius, trukdavusius kada savaitę, o kada ir porą savaičių. Taip buvo apžiūrėtos tuomet dar būsimojo Žemaitijos nacionalinio parko vietovės, apeitos garsiausios Žemaičių sostakalvės, Šilalės bei Tauragės krašto vietovės, aplankyti visi svarbiausi Biržų ir Pasvalio rajonų gamtos ir kultūros paminklai (kiekvienam šių rajonų skirta po atskirą dviejų savaičių žygį).

Neįmanoma pamiršti ir dešimties metų (1979–1988) ciklo – mokslo metų pabaigos žygių, – rengtų sesijai pasibaigus, birželio ir liepos sandūroje. Skirtingai nuo kitų kelionių, čia mažiau buvo lankoma kultūros paminklų – po mokslų pailsėti ir vasaros šėlsmu pasidžiaugti panirdavome į miškus, mūsų maršrutas neretai nusidriekdavo pagal upelių pakrantes ar tiesiog eidavome pagal azimutą.

Daugiausiai keliavome pėsčiomis, tačiau būta ir žygių slidėmis (per Kuršių Neriją), ir valtimis (po Ignalinos ežeryną), ir dviračiais.

Kartais buvo nuklystama ir toliau – į Sovietų Sąjungos platybes (kur nors kitur anais laikais niekas neleido išvykti).

Mes nebuvome žygeivių klubas, tad nebuvo rengiami keli žygiai tuo pat metu. Tačiau būta ir išimčių – štai grupė ramuviškių per žiemos atostogas savaitei iškeliavo berods į Šiaurės Žemaitiją, o būrelis bibliotekininkių, kurioms tuo metu buvo mokomoji praktika, kelias dienas visaip įtikinėjo vieną iš žygių vadų, kol tas nusileido ir surengė savaitgalio žygį iš Baltarusijos (Klevyčios) į Baltarusiją (Benekainis) per Lietuvą (Dieveniškių apylinkes).

Sunku būtų išvardinti visus žygių vadovus – kai pagalvoji, ramuvoje šiuo atžvilgiu buvo nepaprasta demokratija: bet kuris galėjo suplanuoti maršrutą, jį garsiai paskelbti ir norinčių keliauti visada atsirasdavo. Visgi pabandykime: be jau paminėto Venanto, dar pamenu Valerijono žygius, vėliau daug jų surengė Alius, į žygius mus vedė Artūras, Arūnas, Eglė, Paulius, Teresė, Vitolis... Tikrai būta daugiau vedlių, bet gal aš kai kuriais metais rečiau keliavau, gal jie surengė mažiau žygių, tad paliksiu juos paminėti kitiems.

Apie save ir savo sumanytus žygius daug kalbėti neišeina, bet bene labiausiai didžiuojuosi ta dešimtimi mokslo metų pabaigos žygių ir ilgaisiais Biržų (1981 m.) ir Pasvalio (1983 m.) žygiais.

Derėtų pridurti, kad žygių tradicija persikėlė ir į ramuvėles (1998–2011 m. rengtas poilsines vasaros stovyklas su mūsų vaikais): jose būta ir kelių valandų žygelių, ir visos dienos kelionių, ir naktinių pasivaikščiojimų, ir išvykų automobiliais. Smagiausia, kad visaip keliauti patinka mūsų vaikams.

Viktoras Dagys, 2010.III.20.

Laukiame daugiau rašinių apie ramuvos žygius – ir iš žygių vadų, ir iš visų keliauninkų. Pasidalinkime savo prisiminimais apie konkrečius žygius, įspūdžiais apie kelionių draugus, nuotraukomis. Siųskime savo rašinėlius adresu ramuva27@gmail.com arba info@ramuva.lt .